

La Veu de Benicarló nº 727 (2 d'abril de 2010)

Iban L. Llop
«Crònica de Calàbria»
Bromera, Alzira, 2009

Iban L. Llop (Borriana, 1975) compta ja amb una important trajectòria literària, aquest és el seu cinquè poemari, avalat, com tots els anteriors, amb un premi literari, en aquesta ocasió l'Alfons el Magnànim de València.

El llibre està dividit en diverses parts, la primera comença amb un poema en què manifesta diferents sentiments davant la ciutat en la que ha anat a viure, en els que predomina la sensació de desencís davant del lloc on viu. Tot i això després vindran alguns poemes, en què apareixeran records agradosos amb els amics, "*Però et reservaràs encara aquell diumenge/ en què vas ser feliços, immensament feliços*", però sobretot predominaran els records pocs satisfactoris, la incomunicació en l'amor, la inadaptació a la ciutat, "*Donaràs l'esquena a aquesta ciutat/ que t'ha omplert d'odi, aquesta ciutat/ que no t'ha d'acceptar mai de la vida.*" on porta una vida rutinària, només trobarà consol en la poesia, en la lectura dels versos de Salvat - Papasseit o en la conversa amb el poeta Carlos Marzal, tanmateix lamenta que a l'haver-se de guanyar el pa s'oblida de la literatura. Hi ha també el lament per la deshumanització de la ciutat per la indiferència davant l'home que es suïcida en el impressionant poema titulat "Andana segona". Finalment hi ha el desig de fugir de la ciutat i cercar-ne una d'ideal.

En la segona i la tercera part ens presenta, en primer lloc l'arribada a la ciutat, el primer comença amb una imatge poètica, però que és trencada amb l'arribada del revisor, després apareixeran tot un seguit de visions negatives, la fredor de l'estació o l'estada en l'hotel que es converteix en presó. Prenen protagonisme a continuació una sèrie de poemes que contenen històries relacionades amb la màfia, món que l'autor va conèixer de ben a prop en una època en què va treballar com a traductor en un jutjat de Nàpols.

Després de presentar aquest món sòrdid, en la quarta part, el llibre es torna més plàcid, es cerca aquelles petites coses aporten petit plaer a la vida, s'inicia amb un poema que té el significatiu títol de "Pausa" on diu "*He volgut només dos minuts de pausa, / que de sobte callara tot el món/ i em deixara ben sol amb els meus versos.*" Els versos, els llibres, la literatura, com a refugi contra la

rutina de la quotidianitat, és el tema d'alguns dels poemes, però també els records de la infantesa, o la reflexió sobre si mateix, el pas del temps i les il·lusions insatisfetes, *“Som els rostres que recorden la fuga/ com la recerca o la conformitat,/ i, després de la darrera mirada, / em pregunte si no dec de ser jo/ qui ha traït les seues esperances.”*

En la cinquena part del llibre continua la poesia com a protagonista, aquesta vegada, com a consol enmig d'un món hostil, *“Em relaxe mentre s'atura el temps/ abans que no acabe **Cambra de mapes.** /Ensuma un gos l'aire abans d'ajocar-se,/ només un llibre em farà companyia.”* I acaba amb un viatge per diferents ciutats italianes, on entre la visió de les mateixes apareix una altra vegada la poesia o l'amor. Acaba el poemari amb un poema en què anuncia el propòsit d'iniciar una nova vida, i no sotmetre's a la voluntat del destí.

“Crònica de Calàbria” és un esplèndid llibre de poesia, un llibre ple de poemes escrits a partir de la pròpia experiència vital, que en cada vers en transmet un grapat d'emocions carregades de vida.